

HOMILIES

> QUART ANIVERSARI DE LA MORT DEL BISBE JOSEP MARIA GUIX I FERRERES

Homilia pronunciada a la catedral de Vic el dia 28 de juny del 2013.

Rm 8,31b-35.37-39 / Sl 22 / Jn 11,17-27

Complim el deure, que neix de la caritat, de pregar pel nostre germà el bisbe Josep Maria Guix i Ferreres en el quart aniversari de la seva mort. És un deure del bisbe diocesà pregar pels bisbes que l'han precedit, principalment pel seu antecessor. I és també un deure de tota la comunitat diocesana fer el mateix. La nostra pregària en aquesta catedral és, si cap, encara més oportuna, ja que aquí reposen les restes mortals del bisbe Josep Maria Guix en l'espera de la resurrecció, quan a la fi dels temps el Senyor es manifestarà ple de glòria i majestat. El qui va morir en la creu i fou sepultat és el Senyor ressuscitat i vivent i gloriós assegut a la dreta del Pare. I és el mateix el qui farà brillar en el cel, perquè tots els homes ho vegin, el signe de la creu gloriosa en què ell va redimir tota la humanitat del pecat i de la mort (cf. Mt 24,30).

En l'evangeli hem escoltat el diàleg de Jesús amb Marta, la germana de Llätzer. Jesús davant la mort del seu germà la porta vers ell: *Li diu Jesús: Jo sóc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen*

en mi no moriran mai més. I li fa la pregunta fonamental: *¿Ho creus, això?* Marta expressa la fe, no com una freda acceptació d'unes veritats, sinó com el que és realment la fe: el trobament personal amb Jesús, el Crist: *Ella li diu: Sí, Senyor: Jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu que havia de venir al món.* La fe és una acció que ens fa posar davant la persona de Crist i fa néixer en el més pregon del nostre cor la relació de confiança, de donació, d'amistat, d'adoració.

I el fet de creure en Jesús, el Messies, el Fill de Déu, fa néixer l'esperança de la vida eterna i de la resurrecció. Per això podem cantar amb tota certesa, bo i mirant Crist, mort i ressuscitat: *El Senyor és el meu pastor, no em mancarà mai res... Ni quan passo per barrancs tenebrosos no tinc por de res* (Sl 22,1.4). Ens deia Benet XVI en l'encíclica *Spe salvi*: «El veritable pastor és aquell que coneix també el camí que passa per la vall de la mort; aquell que àdhuc pel camí de la darrera soledat, en què ningú no em pot acompanyar, va amb mi guiant-me per a creuar-lo. Ell mateix ha recorregut aquest camí, ha baixat al regne de la mort. L'ha vençut, i ha tornat per acompanyar-nos ara i donar-nos la certesa que, amb ell, es troba sempre un pas obert. Saber que existeix aquell que m'acompanya àdhuc en la mort i que amb la seva *vara de pastor m'assereina*, de manera que *no tinc por de res* (cf. Sl 22,4), era (i és) la nova "esperança" que brotava (i brota) en la vida dels creients» (núm. 6).

Amb aquesta fe, que és la substància del que esperem i prova del que no veiem (cf. He 11,1), nosaltres celebrem aquesta eucaristia en sufragi del qui fou a la terra representant de Crist en el ministeri episcopal a favor d'aquesta Església de Vic, durant vint anys. És bo que el recordem a ell i tot el que va fer per nosaltres sempre, però de manera especial avui en el quart aniversari del seu traspàs. Tanmateix és clar que el que realment val és el que resta en el cor de Déu en l'eternitat, en l'etern present, que mai no passarà. I per això nosaltres celebrem l'Eucaristia en sufragi d'ell. Avui, l'Església prega pel qui fou el seu pastor, però també pel qui fou el seu fill. L'Església, com a Mare, ha dut sacramentalment en el seu si el cristià i bisbe Josep Maria Guix durant el pelegrinatge terrenal, i ara, en aquesta eucaristia, una vegada més, el posa a les mans del Pare. L'Església ofereix al Pare, en el Crist, per l'Esperit Sant, el fill de la seva gràcia, unit a l'ofrena de Crist, l'única plaent al Pare i veritable salvació i redempció. Ens recorda el *Catecisme de l'Església Catòlica*: «L'Eucaristia és el cor de la realitat pasqual de la mort cristiana. Aleshores l'Església expressa la seva comunió eficaç amb el difunt: oferint al Pare, en l'Esperit Sant, el sacrifici de la mort i de la Resurrecció del Crist, li demana que el seu fill sigui purificat dels pecats i de les seves conseqüències i sigui admès a la plenitud pasqual de la taula del Regne. A través de l'Eucaristia celebrada així, la comunitat dels fidels, especialment la família del difunt —en aquest cas, tots

nosaltres; perquè, oi que la diòcesi és la família del bisbe?—, aprèn a viure en comunió amb el qui "s'ha adormit en el Senyor", combregant amb el Cos de Crist, del qual és membre vivent, i pregant tot seguit per ell i amb ell» (núm. 1689).

Sant Pau ens ha parlat de la certesa de l'amor de Déu a favor nostre manifestat en Crist Jesús, el seu Fill i Senyor nostre. I ens ho ha dit amb paraules clares i plenes de llum, per a nosaltres que recordem amb cor agraït el bisbe Josep Maria Guix: *Estic ben segur que ni la mort ni la vida... ni res de l'univers creat no serà capaç d'allunyar-nos de Déu, que, en Jesucrist, el nostre Senyor, ha demostrat com ens estima*. I així és: la mort no ens pot separar de l'amor de Déu. I en aquest amor de Déu posem nosaltres tota la nostra fe i esperança. L'esperança és creure en l'Amor. I nosaltres no creiem en un amor qualsevol, sinó en l'Amor que és més fort que la mort. Per això, tot i la separació temporal de la mort, sabem que hi ha una comunió en el present i una reunió en el futur. En efecte, morts, de cap manera no ens separem els uns dels altres, perquè tots recorrem el mateix camí, perquè vivim per al Crist, i ja ara estem units al Crist, anant tots vers ell i ens reunirem en el Crist, formant en l'eternitat el Cos de Crist que participarà de la vida i de la glòria per sempre.

Preguem amb fe, esperança i caritat pel nostre germà el bisbe Josep Maria Guix i Ferreres, però també, confiant en la mise-

ricòrdia divina, ens encomanem a la seva intercessió per la diòcesi. Que ell sigui sol·licit per l'Església que peregrina per aquest món en aquesta terra beneïda de Vic, i ens encomani a la intercessió de santa Maria, Mare de Déu, en el nostre dia a dia; aquella a la qual ell va dedicar una carta pastoral amb el títol de *Santa Maria de les feines senzilles*, amb motiu del 75è aniversari de la coronació canònica de la Mare de Déu de la Gleva. Així sia.

> **SANT MIQUEL DELS SANTS, PREVERE**

Homilia pronunciada a la catedral de Vic el dia de la festa major, 5 de juliol del 2013.

Sr. Degà i membres del Capítol,
Srs. Rectors de les parròquies de la ciutat,
Germans preveres i diaques,
Sr. Josep Maria Vila d'Abadal, Alcalde de la ciutat de Vic,
Sr. Ramon Espadaler, Conseller d'Interior de la Generalitat de Catalunya,
Srs. Regidors de la corporació municipal de Vic,
Germans tots, fills estimats de Déu.

Avui és el dia de sant Miquel dels Sants i la nostra ciutat està de festa major. Ja fa dies que sentim arreu de la ciutat el brogit de la festa, amb els sons de la música i de la gatzara dels joves amb les seves colles. Ara, però, la festa es fa celebració cristiana a la nostra catedral de Vic per a celebrar, a glòria de Déu i en honor de sant Miquel dels Sants, la santa missa, memorial de Crist mort i

ressuscitat. Avui la ciutat de Vic honora com a patró un dels més il·lustres dels seus fills, que va excel·lir per la santedat de la seva vida. Miquel dels Sants és un dels homes a qui l'Església honora en el cànon o llista dels seus sants, perquè va viure en la seva curta vida, trenta-tres anys, les virtuts cristianes en grau heroic, i perquè Déu amb el segell dels seus signes ens l'ha donat com a model i intercessor. Que n'ets, de sortosa, ciutat de Vic, de tenir entre els teus fills sant Miquel dels Sants! Avui tota la ciutat mira sant Miquel dels Sants i en ell admira l'obra de Déu en el cor de l'infant que ací va néixer i va ser batejat, va créixer i va aprendre i es va enamorar en la seva mateixa infància de Jesús, donant-se del tot a ell en la vida de trinitari descalç.

A la façana de la catedral tenim aquest any dos cartells que ens recorden que els cristians estem en l'Any de la Fe. Aquest any ens el va regalar el papa Benet XVI per tal que durant el temps en què aquest transcorre poguéssim redescobrir-nos creients. L'Any de la Fe té com a objectiu enfortir la nostra fe, per poder-la viure amb més intensitat en la caritat i en el testimoni evangelitzador. Sant Miquel dels Sants fou un home de fe; un home de profunda fe; un home d'una fe viscuda amb radicalitat; un home que maldava perquè tots els qui eren prop d'ell visquessin la fe amb veritat, i sofria i pregava perquè els qui tenien la fe adormida la poguessin redescobrir. Sense la fe cristiana, profundament present en el cor de sant

Miquel dels Sants, no podríem entendre res de la seva persona i de la seva vida.

Sant Miquel dels Sants, l'infant, el jove, l'home de finals del segle XVI i principis del XVII, què ens pot dir a nosaltres homes i dones del segle XXI? Perquè això de creure en Déu, de creure en Jesús, és una qüestió que no està pas de moda en l'ambient dominant de la societat del nostre temps. Alguns pensen que creure en Déu és tenir una opció dèbil. Altres diuen que tenir fe en Déu és una opció pre-científica, que solament s'explica des dels sentiments i les meres opinions subjectives. Però no és això el que ens diria i ens diu sant Miquel dels Sants. Per a ell la fe en Crist era el tot de la seva vida. Ell va tenir l'experiència que la fe en Crist no li va prendre res, sinó que li ho ha va donar tot. Creure en Déu era per a ell la realitat que implicava tot el seu ésser, la totalitat de la seva persona: intel·ligència i voluntat, cos i ànima, sentiments i afectes. Ell ens diu amb la seva persona i la seva vida que la sort millor que va tenir fou la fe en Jesús, en qui el Cor de Déu s'ha obert del tot per a la humanitat.

Creure en Déu de veritat, però, no és pas fàcil en els nostres temps, com tampoc no ha estat fàcil en cap temps. Aquesta Europa nostra viu des de fa més de dos-cents anys un procés ideològic d'intent de separar la fe del cor de les persones i del cor de la societat. En un ambient plenament cristià, d'afirmació de la raó i del valor de la perso-

na i de la seva llibertat, s'ha volgut separar Déu i la fe en ell, de la raó i de la mateixa persona. S'ha volgut afirmar que la fe va contra la raó i que la raó, per a poder-se realitzar, s'ha d'independitzar del tot de la fe, ha de considerar la fe com a enemiga de la raó. Fa molt de temps que contínuament arriba al nostre cor, i especialment al cor dels infants i dels joves, el pensament ideològic que l'home serà més lliure, es realitzarà més, en la mesura en què estigui més lluny de Déu, més lluny de Crist, més lluny de l'Església. Amb paraules del papa Francesc: «Es tracta de la constant il·lusió de voler construir la ciutat de l'home sense Déu, sense la vida i l'amor de Déu: una nova torre de Babel; [una temptació] que equival a pensar que el refús de Déu, del missatge de Crist, de l'evangeli, porta a la llibertat, a la plena realització de l'home. El resultat, però —continua dient el papa Francesc—, és que el Déu viu és substituït per ídols humans i passatgers, que brinden l'exaltació d'un moment de llibertat, però que al final són portadors de noves formes d'esclavatge» (16-6-2013).

Ara bé, enmig d'aquest corrent de pensament apareixen homes i dones, infants i joves, adults i ancians que viuen l'experiència de la fe en Déu, que tenen la gosadia de creure en Jesús, com ho va fer sant Miquel dels Sants, com santa Carme Sallés, nascuda a Vic en el segle XIX i canonitzada pel papa Benet XVI el passat mes d'octubre, com tants i tants homes i dones en el passat i

en el present en aquesta ciutat i arreu del món que han trobat en la fe en Crist el sentit profund de la seva donació als altres. Vull sols esmentar el Sr. Joan Riera, de qui aquest any l'ajuntament ha col·locat el retrat entre els vigatans il·lustres, a la Sala de la Columna. Creure no és pas una opció impossible; creure en Déu és una opció que neix del cor del qui es deixa meravellar pel que l'envolta i obre els ulls a la realitat del que hi ha en el món i en el seu cor, que té set profunda de veritat, d'amor i de felicitat. Creure en Déu és deixar-se humilment obrir el cor per la gràcia de Déu, per l'amor de Déu. Ningú no pot creure si no vol creure. La fe és afirmació màxima, primera i fonamental de la llibertat de tota persona. Ningú no pot creure en Déu si la gràcia de Déu no li dóna la mirada clara per a descobrir la presència misteriosa de Déu ben a prop seu. Creure en Déu no és perdre res del que és autènticament humà. Encara més, creure en Déu és l'acte essencial que dóna a la persona humana la profunditat i l'altura de què és capaç el cor humà. L'home no ha nascut solament per a viure, sinó per a descobrir la raó, el perquè i la finalitat de la seva vida. Què en guanyàriem, de viure, si la vida sols tingués el sentit de tenir i acumular, gaudir i experimentar, i no poguéssim trobar la raó i la meta profunda de la vida, que solament es troba en Déu?

Nosaltres, però, no podríem trobar-nos amb el misteri de Déu i amb el misteri de la persona humana, si Déu mateix no hagués

pres la iniciativa de sortir al nostre encontre. I vet ací la realitat pròpia i específica de la fe cristiana: Déu ha sortit al nostre encontre amb el seu Fill Jesucrist. Nosaltres sabem que en ell se'ns ha obert del tot el cor de Déu. És aquesta la certesa de la fe cristiana: en el rostre humà de Jesús descobrim el rostre del Déu etern. El misteri de Déu s'il·lumina amb la persona del Fill de Déu fet home, amb la seva vida, amb la seva doctrina, i sobretot amb la seva mort i resurrecció.

La fe cristiana, mirant el rostre de Jesús, descobreix la gran veritat que transforma el cor i la vida de la persona del qui es deixa trobar per Jesús. La fe cristiana no diu solament que Déu existeix, sinó que ens diu que Déu ens estima i que Déu vol ser estimat. Amb paraules de Benet XVI: «*Hem cregut en l'amor de Déu*: així el cristià pot expressar l'opció fonamental de la seva vida. No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, la direcció decisiva» (DChE, 1).

Sant Miquel dels Sants, des de la seva tendra infància, va viure sempre aquesta relació amb Déu en Jesucrist. Tota la seva vida va ser una contínua pregària en la recerca de la voluntat de Déu i en la donació contínua del seu cor a Déu. La seva vida de fe, la seva única vida, era un continu trobament amb Crist, amb la seva Persona

que és amor. L'intercanvi de cors de sant Miquel dels Sants i de Jesús té aquesta sola interpretació: sant Miquel va descobrir l'amor de Jesús, i aquest amor no era un mer símbol, sinó el tot de la seva vida; i com a resposta a aquest amor ell no podia fer res més que estimar Jesús amb tot el cor. Amor amb amor. Cor amb cor. Mirada amb mirada. Aquest és el resum de la vida de sant Miquel dels Sants, no n'hi ha cap altre. I aquest és el nucli fonamental de la fe cristiana.

La fe està ben unida a la caritat. «La fe sense la caritat no dóna fruit, i la caritat sense fe seria un sentiment constantment a mercè del dubte. La fe i l'amor es necessiten mútuament, de manera que l'una permet a l'altra de seguir el seu camí» (Benet XVI, *Porta fidei*, 14). La fe autèntica es mostra en la caritat. Com ens ensenya l'apòstol sant Jaume: *Tu tens fe i jo tinc les obres; mostra'm, sense les obres, que tens fe, i jo, amb les obres, et mostraré la meua fe* (2,14-18). Sant Miquel, home amb un cor ple de fe, és també l'home amb un cor ple d'amor vers Déu i els altres que es manifestava contínuament en les seves obres. Del seu cor ple d'amor brollaven com d'una font clara les obres de caritat envers els germans. En el temps de la seva vida de família a Vic, fent almoines als pobres i necessitats de la ciutat. Com a religiós, en l'atenció als pobres i també en la caritat amb els seus germans, de manera especial amb els malalts, dedicant-los temps i atenció. Cal recordar el

fet d'un germà religiós greument malalt amb nafres a les cames plenes de pus i amb fetor, i com sant Miquel dels Sants, amb caritat, va besar les ferides del malalt i les hi va amorosir. La seva caritat es manifestava també amb el seu zel apostòlic. A sant Miquel se li sentia dir moltes vegades: «Oh, qui pogués conduir tots els homes al coneixement i a l'amor de Déu! Oh, quin turment més gran, el de veure que solament uns pocs estimen Déu!» Per als cristians, i per als sants de manera especial, el dolor més gran es produeix quan veiem una persona que no coneix l'amor de Déu, que encara no ha descobert que Déu és amor. Miquel dels Sants exclamava amb paraules de foc que arribaven al més pregon del cor dels qui l'escoltaven: «¿És possible, és possible que hi hagi qui no estimi Déu infinitament bo i misericordiós? Ah, fills d'Adam! Fins quan estimareu la vanitat i sereu esclaus de la mentida! No, vosaltres no coneixeu la summa bondat divina! Perquè si us dediquéssiu a conèixer-la i a tastar-la no tindríeu més que el menyspreu pel món i pels seus atractius!»

Vigatans, mirem el nostre patró, sant Miquel dels Sants. Mirem-lo com a model en la nostra vida de cada dia en la fe, l'esperança i la caritat. Que tots i cada un dels qui som avui celebrant l'ofici de festa major i tots els nostres convilatans puguem viure i morir portant en els llavis les mateixes paraules que sant Miquel va dir abans de morir: «Crec en Déu, espero en Déu, estimo Déu.

Em pesa, Senyor, d'haver-vos ofès.» Que aquesta sigui la gràcia que el Senyor ens concedeixi en aquesta festa de sant Miquel dels Sants en l'Any de la Fe.

Sant Miquel dels Sants, fill i patró de la ciutat de Vic, pregueu per nosaltres! Amén.

> APLEC DE MATAGALLS 2013

Homilia pronunciada al cim de Matagalls, el dia 14 de juliol del 2013 amb motiu del 64è aplec de Matagalls.

Estem celebrant l'eucaristia a redós de l'altar i la creu de Matagalls. Fem memòria agraïda de sant Antoni Maria Claret, que va col·locar la primera creu en aquest cim essent rector-regent de la parròquia de Viladrau. La memòria agraïda és també per tots els qui van recuperar la creu i van iniciar els aplecs; i per tots els qui han fet i fan possible aquest aplec any rere any; un aplec amb una clara vocació cristiana, ja que el centre de l'aplec és la missa que estem celebrant.

Som en l'Any de la Fe. Un any que el papa Benet XVI ens va regalar per a poder enfortir la nostra fe, per a poder redescobrir-nos creients en Jesús, en qui el cor de Déu se'ns ha obert del tot. L'Any de la Fe és un temps de gràcia divina abundant. I per això us convido en aquest moment a fer tres mirades des de la fe, per tal de poder viure intensament el moment de gràcia que Déu ens concedeix al cim de Matagalls. Perquè

certament és un regal de Déu —i gran!— estar en aquest cim de Matagalls tots junts i celebrant l'eucaristia.

Una primera mirada és a l'entorn. Com podríem deixar d'obrir els ulls a la meravella del que ens envolta i que ens fa mirar amb horitzó ben ample! La mirada de fe, davant la immensitat de la natura que ens envolta, fa clara l'afirmació: «Crec en un sol Déu, Pare totpoderós, creador del cel i de la terra, de totes les coses visibles i invisibles.» La fe ens dóna la visió profunda de la realitat. Davant de tot el que existeix, la fe hi veu més enllà de la simple matèria; és capaç de descobrir-hi la presència de Déu; del Déu únic, totpoderós, que del no-res ho ha creat tot amb la força de la seva sola Paraula. El món que ens envolta manifesta la petjada de l'amor. Tot ha estat creat per Déu que estima la humanitat. Encara més, cada un de nosaltres sap descobrir per la fe que és estimat de Déu. Sóc estimat de Déu! L'home és l'única criatura sobre la terra que Déu ha volgut per ella mateixa. La raó de la nostra existència personal és que sóc estimat. «Existeixo, perquè sóc estimat», pot dir cada un de nosaltres, cada un dels homes i dones de la humanitat sencera.

Però la mirada de fe ens fa descobrir, al mateix temps, que tot aquest món no camina pas cap a un futur incert que la teoria d'una evolució sense Déu ens voldria fer creure. Creiem que Déu ha creat el món segons la seva saviesa. No és el producte

d'una necessitat qualsevol, d'un destí cec o de l'atzar. Què ens ha dit sant Pau? *Jesucrist és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles... Déu ha creat tot l'univers per ell, li l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell... Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.* És, aquesta, una afirmació fonamental. La plenitud de tot el que ha estat creat és Jesús, el Fill unigènit de Déu, fet home per nosaltres, mort i ressuscitat. I aquesta és la segona mirada de fe que us convido a fer. Concretament, a la creu que senyoreja en aquest cim. Per què va plantar la creu de Crist al cim de Matagalls sant Antoni Maria Claret? La resposta des de la fe, que omplia el cor del Pare Claret, és que Crist pertany a tots els homes, encara més, a tot l'univers. La seva obra de redempció, de salvació és a favor de tots els homes i, en ells, a tot l'univers. La plenitud de cada home, de la humanitat, de tota la creació és Crist, el Fill de Déu, mort i ressuscitat. Amb paraules del Concili Vaticà II: «L'Església creu que la clau, el centre i el fi de tota la història humana es troba en el seu Senyor i Mestre. L'Església també afirma que sota les mutacions hi ha moltes coses que no canvien, les quals tenen llur base darrera en Crist, que és ahir i avui i ell

mateix pels segles» (GS, 10). La senyoria de Crist és la del servidor de tots els homes, la del qui ha vingut des de l'eternitat de Déu per portar a plenitud l'obra de la creació, que el pecat havia desfigurat. En Crist, el Fill etern de Déu, la Paraula eterna de Déu, el Verb de Déu, és el principi i el terme de tot el que ha estat creat. Amb tota veritat, sense Crist, l'univers té el mateix sentit que una frase sense verb. I amb Crist, tot, àdhuc el que no comprenem ben bé, adquireix una llum nova, que parla de veritat i d'amor que perduren sempre.

La tercera mirada de fe ens la convida a fer l'evangeli que ha estat proclamat. De llavis del mateix Jesús hem pogut escoltar la paràbola del bon Samarità. Jesús dóna resposta a aquell home que cerca el sentit de la vida. *Mestre, què he de fer per a tenir l'herència de la vida eterna?* És aquesta l'expressió del cor de l'home que cerca, no solament viure, sinó viure en plenitud. En el fons del cor de tota persona hi ha el desig de vida eterna, el desig de viure sempre, de ser estimat per sempre. La resposta de Jesús és la de complir els manaments de Déu. Aquests que Déu va donar per mitjà de Moisès al poble d'Israel i que ressonen en el cor de l'home amb la veu de la consciència. «En el fons de la consciència l'home descobreix una llei que no es dóna a si mateix, però a la qual ha d'obeir. La seva veu, invitant-lo sempre a estimar i fer el bé, i a evitar el mal, quan convé sona en la intimitat del seu cor... És una llei escrita per

Déu en el cor de l'home... La consciència és el nucli secretíssim de l'home, on es troba tot sol amb Déu, la veu del qual ressona en la intimitat» (GS, 16).

Però Jesús va més enllà, i a la pregunta: *I, per a mi, qui són els altres?*, respon amb la paràbola del bon Samarità. Amb aquesta paràbola Jesús ens convida a donar una mirada ben profunda als homes concrets que trobem en el camí de la nostra vida. Jesús ens convida a tenir la mirada del cor que hi veu. «La paràbola del bon Samarità continua essent el criteri de comportament i mostra la universalitat de l'amor que es dirigeix cap al necessitat trobat "casualment", sigui qui sigui» (Benet XVI, DChE, 25). La invitació de Jesús: *Doncs tu fes igual*, ha de ressonar per a tots nosaltres en el fons del nostre cor. El camí que porta a la plenitud de la vida és el camí de l'amor, d'un amor sense fronteres, d'un amor obert a tot home, sigui qui sigui. La mirada de fe, del cor que hi veu, em fa descobrir, en tota persona que trobo en el camí de la vida, un germà, al qual dec amor. Amb paraules del sant pare Francesc: «La fe ens ensenya que cada home és una benedició per a mi, que la llum del rostre de Déu, m'il·lumina per mitjà del rostre del germà» (*Lumen fidei*, 54). I quan parlem d'amor, els cristians no diem solament sentiments, que aquests són fugissers i canviants, sinó que sempre entenem l'amor ben unit a la veritat. En una paraula, el que és amor autèntic passa per la creu de Crist.

Guardem al cor aquestes tres mirades de fe i portem-les als nostres germans: la mirada agraïda a la creació, obra d'amor de Déu; la mirada a la creu de Crist, en qui tot arriba a la plenitud; i la mirada al germà concret en el camí de la vida, en qui podem viure la llei de l'amor que duu a la vida eterna. Que ens hi ajudi la intercessió de santa Maria, Mare de Déu de Montserrat, patrona i senyora de Catalunya, a qui sempre dirigim la mirada i invoquem en l'Aplec de Matagalls. Amén.

> TRES-CENTS SETANTA-CINC ANYS DEL MONESTIR DE CARMELITES DESCALCES A LA CIUTAT DE VIC

Homilia pronunciada a l'església del monestir de Carmelites Descalces a la ciutat de Vic el dia 16 de juliol del 2013, solemnitat de la Mare de Déu del Carme.

Mare Priora, germanes d'aquest monestir,
Germans preveres i diaques,
Germans tots, fills estimats de Déu.

Tres-cents setanta-cinc anys de presència ininterrompuda de les Carmelites Descalces en aquest monestir de Sant Josep i Santa Teresa de la ciutat de Vic és el motiu de la nostra acció de gràcies en la solemnitat de la Mare de Déu del Carme, patrona i senyora d'aquest orde religiós que sojorna en aquesta ciutat des de l'any 1638. Setanta-cinc anys després de la Reforma del Carmel —que el Senyor havia suscitat en la seva Església per mitjà de santa Teresa de Jesús, aquella dona plena d'amor en

el seu cor envers Jesús i intrèpida per la sola glòria de Déu— va arribar a la ciutat de Vic la presència carmelita descalça. Fou al carrer de la Ramada primer i per poc temps, i després a «l'era de Santa Eulàlia», fora muralla de la ciutat de Vic, on es va edificar, en la primera meitat del segle XVII, el monestir que havia d'acollir les noves religioses que arribaven a la ciutat per viure com a Carmelites Descalces, segons l'esperit i les constitucions donades per santa Teresa. I des d'aquell any 1638 la presència de la vida religiosa, seguint les petjades de santa Teresa i fent realitat la vida de lliurament a Déu que enfonsa les seves arrels en el segle XII en els vessants de la muntanya del Carmel a la Terra Sagrada, no ha deixat de bategar en el cor de dones generoses lliurades del tot a Déu, per a la santificació de les ànimes i, en particular, per a la santificació i la vida apostòlica dels sacerdots de l'Església. Vull esmentar per a glòria de Déu el noms de les persones que van fer possible la presència carmelita descalça a Vic: la senyora Esperança Pradell, que va deixar en testament una part del seus béns per a aquesta fundació; la senyora Maria Osona, viuda, que també desitjava fundar un carmel teresià; el bisbe de Vic, Gaspar Gil, que va fer possible la unió d'esforços i signava el decret fundacional del nou monestir; les quatre religioses carmelites del monestir de Saragossa, que foren les primeres a formar la comunitat; i les quatre primeres novícies de la nostra terra: Maria de les Llagues Osona, la fundadora, i la seva filla, Teresa de

Jesús Bergadà Osona, Francesca de la Creu Llobet i Raimunda de la Mare de Déu de Mont-rodon.

Com no podem donar gràcies a Déu per tantes i tantes gràcies que el Senyor ha obrat en el cor de les generacions ininterrompudes de carmelites descalces al llarg d'aquests tres-cents setanta-cinc anys! La nostra acció de gràcies ha de ser ben intensa per la continuïtat de vida profundament cristiana en un dels —com deia santa Teresa— «palomarcitos de la Virgen Nuestra Señora». Perquè ha estat com una sola la comunitat que al llarg de més de tres segles ha viscut aquest do en el cor de la comunitat, i en el cor de cada un dels seus membres, per a glòria de Déu i per a la missió apostòlica de l'Església. La fidelitat de la comunitat al do rebut els ha donat la perseverança en les dificultats i les contrarietats per a acollir la sola fidelitat sobre la qual se sosté la vida cristiana i, en concret, la vida religiosa: la fidelitat de l'únic i veritable espòs de la seva Església, Jesucrist, Déu nostre i Senyor nostre.

Però l'acció de gràcies cal que s'eixampli a tot el cor de l'Església, i en concret al que batega en aquesta ciutat de Vic i en la diòcesi. Un monestir de Carmelites Descalces no es pot entendre sense la relació amb la comunitat cristiana, amb la diòcesi, amb tota l'Església. I en aquests tres-cents setanta-cinc anys d'història i de moment actual, no podem deixar de tenir presents

en el nostre cor agraït tantes i tantes persones que han estimat aquesta presència carmelita descalça a la ciutat de Vic, i s'han fet, per gràcia de Déu, benefactors d'aquest monestir. Al llarg d'aquest temps cal recordar l'estima dels bisbes diocesans, dels sacerdots i religiosos, dels laics i laiques. Fer bé a una comunitat religiosa contemplativa és fer-nos bé a nosaltres mateixos, a les nostres famílies, a la nostra diòcesi, a tota l'Església, a tot el món. L'acció de gràcies a Déu cal que sigui per tots els qui han estat instruments de la seva providència a favor d'aquesta comunitat de carmelites descalces. Continuem nosaltres essent els qui volem el bé d'aquesta comunitat perquè siguin ben fidels a viure del tot per al Senyor en pobresa, castedat i obediència. Que la nostra sola preocupació i pregària per aquesta comunitat de carmelites descalces consisteixi a demanar que siguin ben fidels al do rebut i que mai el maligne, amb l'esperit mundà, no desfaci l'obra a favor de la seva Església.

I ara cal dirigir la nostra mirada a la veritable i autèntica priora de la comunitat de les Carmelites Descalces, santa Maria, Mare de Déu del Carmel. Així ho va voler la santa reformadora, Teresa d'Àvila, seguint la tradició carmelitana. L'Orde del Carme és l'Orde de la Mare de Déu, de la Verge Maria. La missió de l'Orde del Carmel en l'Església és de continuar l'amor que Jesús va professar en la terra a la seva mare, Maria. Així, doncs, és clar que el Carmel és

tot ell marià i la seva missió és la de viure en unió amb Maria, fer-ho tot per Maria, amb Maria, en Maria i per a Maria, perquè ella ens porti a fer-ho tot per Jesús, amb Jesús, en Jesús i per a Jesús. Santa Teresa mateixa expressava aquesta idea de la centralitat de Maria en la vida de la reforma teresiana amb aquestes paraules: «Estando haciendo oración en la iglesia antes que entrase en el monasterio, estando casi en arrobamiento, ví a Cristo que con grande amor me pareció me recibía y ponía una corona, y agradeciéndome lo que había hecho por su Madre» (*Vida*, 36, 24).

Santa Maria, Mare de Déu, ens porta sempre vers Jesús. Ella no va tenir ulls per a ningú més que per al seu Fill i, des d'ell, va saber estimar en plenitud tota la humanitat, de la qual per les paraules del seu mateix Fill, Jesús, fou constituïda mare, com hem escoltat en l'evangeli dels seus llavis: *Mare, aquí tens el teu fill... Aquí tens la teva mare*. La maternitat de Maria és la seva grandesa. Ella és, abans que res i per damunt de tot, la Mare de Déu, la mare del Senyor, i per això mare de l'Església i mare de la humanitat. I amb aquesta actitud maternal és com és representada en la imatge del Carme, portant als seus braços el seu Fill, el Salvador, oferint-nos-el; i com a penyora de la seva intercessió salvadora ens dóna també el seu escapulari, que és un signe sagrat per mitjà del qual se significa la seva intercessió i protecció per a nosaltres. Maria, Mare de Déu del Carme, ens diu en la seva imatge a

tots nosaltres: «En la vida protegeixo, en la mort ajudo i després de la mort salvo.» La intercessió maternal de Maria ens acompanya en la vida i en la mort. Qui confia en ella no es veurà mai deseparat. Maria és mare de gràcia i mare de misericòrdia, perquè sempre ens porta a Jesús, l'únic salvador dels homes.

Santa Maria, Mare de Déu del Carme, ens duu espiritualment a la muntanya del Carmel, la muntanya, sobretot, dels profetes Elies i Eliseu. Aquesta muntanya és el lloc de la lluita entre el profeta Elies i els falsos profetes de Baal. La muntanya del Carmel és també el lloc que mira el profeta Isaïes per expressar, amb la seva abundància, que el Senyor beneirà el seu poble, i també, en el profeta Amós, amb la seva secada, és el senyal del càstig de Déu pels pecats del poble. I això és un monestir de carmelites descalces enmig de l'Església i del món: lloc de lluita incansable, de vida intensa, de fidelitat provada, de bellesa profunda, de pau assossegada, de vida fraterna, de pregària enamorada. En altres paraules: un lloc de fe, esperança i caritat; un lloc en què es viu ja ara el que serà en plenitud en la vida eterna i que s'ha iniciat en el moment dels esposoris de Déu i la humanitat amb l'encarnació del Fill de Déu en les entranyes virginals de santa Maria; aquell temps en què s'inicià la plenitud dels temps, que ens deia sant Pau en la carta als Gàlates, i que mai no finirà. Un monestir de carmelites descalces és senyal de vida cristiana. Una vida

cristiana autèntica en el cor de les comunitats cristianes dóna en el temps oportú el do de les vocacions a la vida contemplativa, vida de donació del tot al Senyor. La vida contemplativa és el fonament necessari per a la nova evangelització. Que el Senyor beneeixi aquesta comunitat, com totes les comunitats contemplatives d'arreu de la diòcesi, per a poder emprendre amb nou alè de l'Esperit Sant la nova evangelització que aquesta terra necessita!

Fa tres-cents setanta-cinc anys va arribar a aquesta ciutat la reforma teresiana de l'Orde Carmelità, que va néixer en un moment en què altres volien fer reformes en l'Església oblidant realitats fonamentals de la vida cristiana. La presència d'aquest monestir de carmelites descalces ens ha de portar a tots nosaltres a viure sempre en l'actitud de la necessitat de la renovació contínua de l'Església per tal de viure amb més i més fidelitat a Crist i al seu evangeli. Aquesta fou l'opció de santa Teresa i dels carmelites que segueixen les seves petjades: la conversió contínua en la recerca de la voluntat de Déu, en l'obediència i la humilitat. La veritable reforma de l'Església és la que treballa pel que és autènticament cristià, per allò que resta amagat a causa dels nostres pecats i mancances, però que tenim com a do i que ens cal redescobrir continuament i viure amb fidelitat i valentia, diguin el que diguin. Sí, aquesta és la vertadera vida carmelitana en la reforma de santa Teresa: la recerca del tresor amagat, pel qual cal

vendre-ho tot i escollir la part millor, que mai no serà presa.

En el tres-cents setanta-cinquè aniversari de la fundació d'aquesta comunitat de carmelites descalces de la ciutat de Vic, encomanem la comunitat i tots nosaltres a la intercessió de sant Josep, pare i senyor, com li deia santa Teresa; a la mateixa santa Teresa, mare i mestra de vida carmelitana; a santa Maravillas de Jesús, la nova imatge de la qual avui beneirem, tot recordant la seva màxima: «El que Déu vulgui, com Déu vulgui, quan Déu vulgui»; a la intercessió de la beata Maria del Patrocini de Sant Josep, carmelita i màrtir de Crist i de la castedat, les relíquies de la qual es veneren en aquesta església i fan de lligam fraternal entre les dues branques de l'orde carmelità; i a la intercessió de les germanes que han viscut, estimat i pregat en aquest monestir de Sant Josep i Santa Teresa en els tres-cents setanta-cinc anys de vida carmelitana descalça ininterrompuda. Així sigui.

> FUNERAL DE MONS. LLUÍS RUDÉ I ARIMANY

Homilia pronunciada al monestir de Santa Maria de Ripoll el dia 5 d'agost del 2013.

Rm 14,7-9.10b-12 / Jn 11, 32-45

La llarga malaltia ha anat fent el seu camí, i el cos del nostre germà Mons. Lluís Rudé i Arimany, prevere de l'Església de Vic i capellà de Sa Santedat, s'ha afeblit fins al

punt de la mort. I avui nosaltres, en aquest monestir de Santa Maria de Ripoll, lloc de la seva infància i joventut, l'acomiadem amb el dolor al cor per la mort d'una persona estimada. Però el nostre dolor és amorosit per l'esperança cristiana. Els cristians, quan acomiadem un germà en la fe, ho fem amb la certesa de la vida eterna i amb la certesa de la resurrecció a la fi dels segles, quan Crist, *Senyor de vius i de morts*, es manifestarà ple de glòria i majestat. El nostre comiat en el dolor per la separació s'omple de la joia profunda que brolla de l'esperança en Crist mort i ressuscitat. Sí, germans, aquesta és la nostra fe: Crist, el Fill de Déu, ha vençut el pecat i la mort. La mort ha estat vençuda per Crist. Ell és el vencedor de la mort. La seva victòria ha obert en el món l'esperança que mai no mor. I aquesta és l'esperança que avui omple el nostre cor. El nostre germà, Mn. Lluís Rudé, no ha caigut en les mans de la mort, sinó que Crist, el Senyor, l'ha rescatat d'aquest poder i, per tant, ha estat cridat a la vida per sempre, a la vida eterna.

Celebrem l'eucaristia, la missa exequial en sufragi pel nostre germà, Mn. Rudé. En la celebració de l'eucaristia l'Església posa en les mans de Déu aquell a qui ha portat en el seu si durant tota la seva vida de fill de Déu, des del moment inicial del baptisme. En la gran pregària de l'Eucaristia, l'Església ofereix al Pare el sacrifici de Crist per l'Esperit Sant. És el gran moment de pregària esperànçada, perquè es fa en la fe en Crist,

que, ple d'amor, s'ofereix com a víctima de salvació a favor de tots els homes. I en aquesta gran pregària nosaltres, l'Església, la gran família dels fills de Déu, presenta el seu fill, el nostre germà, perquè el Senyor amb la seva gran misericòrdia li perdoni tots els mancaments que encara poguessin restar en el seu cor i l'aculli ja ara en el seu regne de benaurança, de vida per sempre.

I l'eucaristia és una celebració. Adonem-nos bé del que fem! En la mort d'un germà en la fe fem celebració. I, de fet, és l'única i veritable celebració que els homes podem fer. Quantes celebracions amb molt de soroll i de parafernàlia, que no deixen de ser celebracions buides i transitòries! Perquè, ben mirat, ¿pot haver-hi celebració autèntica quan l'home experimenta contínuament la mort? Tota victòria d'aquest món és l'inici d'una desfeta. Aquesta és l'experiència que portem en el nostre cor, sobretot els qui per edat més gran guardem la memòria de tantes coses que han promès tant però han caigut en la llei de la caducitat i de la mort.

En l'eucaristia els cristians celebrem la victòria de Crist sobre la mort. En l'eucaristia celebrem el triomf de Crist. Cada missa és la celebració del misteri pasqual de Crist mort i ressuscitat. La missió de Crist va dirigida contra la mort que devora el temps i que ens força a refugiar-nos en la mentida que pretén oblidar o destruir el temps. Quants somnis col·lectius ens volen

fer caure en aquest parany, per posar l'esperança definitiva en realitats caduques i fugisseres! Solament si existeix una resposta a la mort, l'home pot omplir el seu cor de l'alegria que mai no mor, de la joia profunda que perdura sempre, malgrat tot el que aparentment ens la vulgui robar. La victòria de Crist sobre la mort és l'única i vàlida autorització per a l'alegria, aquella sobre la qual pot basar-se veritablement una celebració, una festa. L'eucaristia constitueix en el seu nucli fonamental la resposta a la pregunta que hi ha en el cor de tot home sobre el perquè de la mort i la pregunta del que hi ha després de la mort. L'eucaristia és el trobament amb l'Amor que és més fort que la mort.

Sí, germans, aquesta eucaristia que celebrem ens porta a l'Amor que no mor mai. L'eucaristia és el trobament amb la font inexhaurible de l'Amor que perdura sempre, l'Amor del Déu vivent i misericordiós. Aquesta fou la fe de Mn. Lluís Rudé, feta expressió de caritat i de lliurament als altres en els diferents ministeris a favor de l'Església, Poble de Déu, àdhuc més enllà de les fronteres de la carn i la sang, allà on la necessitat del servei demanava la seva presència. Després d'uns anys de ministeri en la diòcesi, va acollir la crida de Déu, per mitjà de l'Església, per a servir els immigrants espanyols a Suïssa. La fe en el Senyor ens demana la missió. El ministeri sacerdotal ha d'estar sempre obert a les necessitats del Poble de Déu en cada tombant de la

història. Recentment ens deia el sant pare Francesc en una catequesi sobre l'Església, Poble de Déu: «Ser Església, ser Poble de Déu segons el gran disseny de l'amor del Pare, significa anunciar i portar la salvació de Déu a aquest món nostre, que sovint s'extravia i està necessitat d'obtenir respostes que animin, que donin esperança, que donin nova vigoria per al camí. Que l'Església sigui el lloc de la misericòrdia i de l'esperança de Déu en què cada persona pugui sentir-se acollida, estimada, perdonada, animada a viure d'acord amb la bona nova de l'Evangeli! I perquè l'altre se senti acollit, estimat, perdonat, animat, l'Església ha de romandre amb les portes obertes, perquè tots hi puguin entrar. I nosaltres hem de sortir per aquestes portes a anunciar l'Evangeli» (12-7-2013).

Sant Pau ens ha dit en la carta als Romans: *Si vivim, vivim per al Senyor; si morim, morim per al Senyor; en la vida i en la mort som del Senyor.* I aquestes paraules són adequades per a poder resumir la vida i la mort de Mn. Lluís Rudé. Ell va maldar sempre per ser del tot per al Senyor, posant al seu servei els dons que de Déu havia rebut: la seva persona, la seva intel·ligència, la seva capacitat de treball i d'organització. La seva humanitat i senyoria el feia sempre humil servidor dels altres. Per això el nostre cor s'omple de l'esperança posada en la misericòrdia de Déu perquè el qui sempre en la vida va voler ser del Senyor, ara en la mort també serà del Senyor.

Som en l'Any de la Fe i en l'Evangeli hem escoltat les paraules de Jesús a Marta, la germana de Llätzer i de Maria: *¿No t'he dit que, si creus, veuràs la glòria de Déu?* Aquest repte de Jesús a Marta ho és també per a tots nosaltres. Som convidats, en l'enterrament del nostre germà Mn. Lluís Rudé, a renovar la nostra fe, a redescobrir-nos creients, a fer en el més pregon del nostre cor un acte de fe en Jesús, l'únic que ha passat de la mort a la vida, per a no morir mai més, venent per a tota la humanitat el poder del pecat i de la mort, el poder de l'odi i de la mentida. Germans estimats, aquesta és la lliçó de Mn. Rudé que ha de restar en el nostre cor. Ell era un home de fe, que va lluitar tota la seva vida perquè la llum de la fe nasqués i visqués en el cor de les persones que Déu va posar en el seu camí. El papa Francesc en la seva primera carta encíclica, *Lumen fidei*, tot comentant aquestes paraules de Jesús a Marta ens diu: «El qui creu hi veu; hi veu amb una llum que il·lumina tot el trajecte del camí, perquè arriba a nosaltres des de Crist ressuscitat, estel del matí que no coneix posta» (núm. 1).

Que santa Maria de Ripoll, venerada i estimada en aquest monestir i vila de Ripoll, sigui mare de Misericòrdia per al nostre germà, a qui acomiadem en el dolor i l'esperança, i que tantes vegades la va mirar i s'hi va emparar. Que també santa Maria sigui per a tots nosaltres mare de la nostra fe i, amb paraules del Sant Pare, li diem: «Mare, ajudeu la nostra fe. Ajudeu-nos a fiar-nos

plenament de Déu, a creure en el seu amor, sobretot en els moments de tribulació i de creu, quan la nostra fe és cridada a créixer i a madurar. Sembreu en la nostra fe l'alegria del Ressuscitat. Recordeu-nos que el qui creu no està mai sol. Ensenyeu-nos a mirar amb els ulls de Jesús, perquè ell sigui la llum en el nostre camí. I que aquesta llum de la fe creixi constantment en nosaltres, fins que arribi el dia sense posta, que és el mateix Crist, el vostre Fill, nostre Senyor. Amén» (cf. *ibidem*, 60).

GLOSSA SETMANAL

> VIURE I SER TESTIMONIS DE LA FE AL VOLANT

La Jornada de la Responsabilitat en el Trànsit es fa present en els primers dies del mes de juliol i, en aquest Any de la Fe, ens convida a reflexionar sobre la fe com a llum que il·lumina la nostra vida, també quan estem conduint pels carrers, carreteres i camins. La fe s'ha d'expressar i s'ha de testimoniar en aquest àmbit on molts estan una gran part de la jornada: camioners, taxistes, conductors d'autobusos, autocars i ambulàncies, bombers, policies del trànsit i molts d'altres.

Els signes religiosos són presents en molts vehicles. El rosari, la creu, imatges, inscripcions i dibuixos religiosos cristians manifesten que el qui condueix aquell vehicle no té vergonya de manifestar la seva fe i

la seva pregària demanant la protecció de Déu per intercessió dels sants. És molt bona pràctica iniciar el viatge fent el senyal de la creu i una petita oració per a demanar un bon viatge. La invocació de l'arcàngel sant Rafael, de sant Cristòfol, de santa Maria, en les advocacions més properes per a nosaltres, és expressió de la confiança en Déu, tant en les coses petites com en les grans.

En moltes parròquies aquests dies, a l'entorn de la festa de Sant Cristòfol, es fa la benedicció de vehicles. És un bon costum que cal continuar. Us ho agraeixo a tots els qui ho feu possible, començant pel delegat diocesà de Pastoral del Trànsit i el seu equip diocesà, així com els rectors de les parròquies i les diferents institucions lligades a aquest món que ho promoueu.

El temps de la conducció és també un moment oportú per a conrear la fe amb la formació i la pregària. Tant de bo que es pogués fer un servei diocesà per a oferir materials d'audiència que comprenguessin des de música religiosa fins a enregistraments formatius. Des dels aparells de ràdio ens podem connectar amb emissores cristianes que ens proporcionen una programació adient per a alimentar la nostra fe. La pregària del sant rosari és una bona companya en el camí. Recordem aquelles paraules del sant Rector d'Ars, tot parlant de la pregària: «Havent de fer grans caminades, pregava el bon Déu, i podeu estar segurs que mai no se'm van fer pesades ni llargues.»